

Uživatel:Tomino/Z deníku WikiRedaktora aneb 10. WikiVíkend

Na přelomu června a července uskutečnil se v pořadí již desátý WikiVíkend. Událost se konala v malebné vísce Nová Rabyň situované na břehu Slapské přehrady. Dopravní spojení Rabyně s okolním světem obstarává přeplněný autobus vyjíždějící ze Smíchovského nádraží. Tedy jsem se před polednem vzbudil, sbalil si saky, paky a hurá na Smíchov.

Pátek 29. 6.

Jelikož nerad ponechávám cokoli náhodě, mé zavazadlo nabralo takový objem (o hmotnosti raději ani nemluví), že jsem byl nucen zaplatit za něj při cestě do Prahy desetikorunový příplatek.

Interiér autobusu ze Smíchova byl vyhřátý na příjemných dvaadvaceti stupňů celsia a jeho kapacita místy dosahovala šedesáti osob. Že tyto hodnoty budou na zpáteční cestě ještě o mnoho překonány, jsme zatím neměli ani ponětí.

Po příjezdu se nás ujal milý pan hostinský a umožnil nám rehydratovat naše vyprahlé organismy a také dle chuti doplnit hladiny humulonů či kofeinu v krvi. A hned potom jsme vytáhli nožasy a pilně se pustili do práce ... Tak dobře, naliji vám čistého vína: Pomalu jsme se scházeli, rehydratovali a doplňovali hladiny a před večerí jsme se stihli pouze zajít podívat na přehradu – zda v tom horku nevyschla.

Po večerí jsme se ubytovali a skutečně vytáhli nožasy a začali pilně pracovat, o čemž svědčí první tři strany zápisu.

Sobota 30. 6.

Sobota se nesla ve znamení hesla: nejdřív práce, potom zábava. Tudíž bylo dopoledne potřeba vyřešit řadu témat. V zápise přibyla například rozprava o budoucnosti hlavní strany, fóra či nápovědy. Avšak po obědě přišla nejdříve sladká a potom mokrá odměna.

Ta sladká byla ve znamení mražených kusů cukrovin napíchnutých na klacku obecně známých pod názvem nanuky. A pak už jen stačilo dojít na pokoj, vybalit z batohu plavky, deku vypůjčenou z kolejí a ručník v barvě WikiSkript a mohlo se vyrazit k vodě.

Z počátku pohodlnou, později však dost nepohodlnou chůzí jsme doradili k Vejražkovici molu, kde jsme rozvinuli tábor. Voda byla příjemně teplá, projíždějící čluny kolem nás dělali vlny. Při výpravě na protější břeh přehrady jsme objevili opuštěné molo. Jeho majitel se jej snažil znepřístupnit visacím zámkem, který znemožňoval použití žebříku, čímž nám velice zkomplikoval výstup na něj. Přesto se ne něm leželo nádherně.

Po návratu zpět do základního tábora jsme spočinuli na dekách a v klidu a pohodě ve stínu letních dubů se opalovali.

Nicméně ani po této rekreační vložce jsme nezapomínali, že WikiVíkend je především pracovní setkání, a tak jsme začali uvádět do praxe některé myšlenky z dopoledne. Fórum se stalo nástěnkou, nápověda se změnila k nepoznání, nesetříděná hromada nafocených preparátů se stala histologickým atlasem, fórum se stalo zase zpátky fórem, nápověda se změnila ještě mnohem více a nesetříděná hromada nafocených preparátů zůstala histologickým atlasem ...

Večer konečně došlo na bod, který se na programu objevil snad první: Grilování! Masíčko, doprovázeno toužebnými pohledy nás všech, se nad žhnoucími uhlíky peklo dozlatova. Následovala konzumace a také několik pokusů o vokální či instrumentální táborákovou hudební produkci. Setmělo se, usnuli jsme, šli jsme spát.

Neděle 1. 7.

S příchodem nedělního rána nám bylo čím dál tím jasnější, že se WikiVíkend chýlí ke svému konci. Zbývalo dořešit několik posledních bodů, naplánovat zářijové akce, datum, polohu a formu dalšího WikiVíkendu a než se člověk nadál, rázem jsme se loučili na kávě u Dr. Vejražky. Ti bláznivější z nás šli potom ještě smočit svá těla do Slapské přehrad a pak nás už čekala jen cesta domů. Tím pekelně plným autobusem. Ještě dlouho nezapomenu smích, který se objevil na tvářích dvou slečen, jež měly to štěstí a viděly ten náš lidmi narvaný autobus zvenku, když jsme projížděli kolem ...

10. WikiVíkend je minulostí, ale WikiVoda, WikiKola a hlavně ten jedenáctý je nyní před námi.

Tak na shledanou,
--Tomino 4. 7. 2012, 21:24 (CEST)